

J·m·TROSKA

ROZKAZY z ÉTERU

J. M. Troska

Kapitán Nemo 2

Rozkazy z éteru

Copyright © J.M.Troska - heirs c/o DILIA, 2013
Cover © OOA-S, o.s, 2013

ISBN 978-80-7486-069-0 (ePUB)
ISBN 978-80-7486-070-6 (Mobi)
ISBN 978-80-7486-071-3 (PDF)

Obsah

Kapitola první ZÁHADNÁ LOUPEŽ	5
Kapitola druhá TAJEMSTVÍ ATLANTIDY	11
Kapitola třetí PROČ ZANIKLA ATLANTIS	14
Kapitola čtvrtá LEBKA A KNIHA	16
Kapitola pátá V DOMÁCNOSTI HYDRONAUTŮ	18
Kapitola šestá LODIVOD ZE ZÁHROBÍ	21
Kapitola sedmá V POLÁRNÍ NOCI	23
Kapitola osmá AMUNDSEN	26
Kapitola devátá SVĚT VOLÁ	32
Kapitola desátá NESNÁZE ZAČÍNÁJÍ	35
Kapitola jedenáctá UČEŇ NAD MISTRA	37
Kapitola dvanáctá CHVÍLE BEZNADĚJE	41
Kapitola třináctá TAJEMNÁ VRAŽDA	43
Kapitola čtrnáctá VÝMĚNA GENERACE	46
Kapitola patnáctá KOŇSKÁ HLAVA	49
Kapitola šestnáctá KAM PRCHNOUT?	53
Kapitola sedmnáctá KAMARÁD V NOUZI	56
Kapitola osmnáctá LOŽ NA VÝCHOD	59
Kapitola devatenáctá A OPĚT KOŇSKÁ HLAVA	62
Kapitola dvacátá STĚNY NASLOUCHAJÍ	65
Kapitola dvacátá první TAJEMSTVÍ TRIEDRU	69
Kapitola dvacátá druhá SLAVNOST NA ROVNÍKU	72
Kapitola dvacátá třetí ZA ŽIVA V PEKLE	75
Kapitola dvacátá čtvrtá DOBRÍ ĎÁBLOVÉ	78

Kapitola první

ZÁHADNÁ LOUPEŽ

Anglický parník se vracel z Austrálie do Londýna. Byla to velká nákladní loď, jejíž útroby byly jen zčásti naplněny australským zbožím. Zbylé prázdné prostory byly určeny pro kokosový olej a ořechy z Keelingových ostrovů, v jejichž přístavech stály už připraveny celé stohy beden, žoků a sudů.

Cocos Island tvoří skupinu 20 ostrovů v Indickém oceánu jihovýchodně od Sumatry a Jávy v celkové rozloze 22 čtverečních kilometrů. Jsou to nízké korálové atoly, porostlé nespočtelným množstvím kokosových palm, jejichž užitek je hlavní obživou domorodců, kterých je všeho všudy asi 800, a kolem 150 Angličanů, kteří zde hájí suverenitu britské vlasti.

Loď byla vzdálena od souostroví asi pět set kilometrů, když se slunce jako ohromná žhavá koule ponořilo na západě do nesmírných vod oceánu, které na okamžik jako by ze svých hlubin vychrlily proudy krve, ale hned poté zahrály sytou zelení, která záhy zšedla, až konečně ztemněla pod černým pláštěm noci, který se rozestřel nad obzorem s rychlostí obvyklou v Orientě.

Staré mořské vlky v lodní posádce nezajímalo malebné i příšerné světélkování moře, jež do značné hloubky odhalovalo své tajemné útroby, v níž se mihotaly strašidelné stíny žraloků a jiných obyvatel Neptunovy říše. Nezajímala je ani hejna létajících ryb, opisujících nad fosforově zářící hladinou oblouky. Vše to viděli už mnohokrát.

Pohoda byla skvělá. Obloha bez mráčku. Roje hvězd se chvěly v nedostupné výši. Měsíc byl v konjunkci, a tedy neviditelný. Ale přesto záře hvězd a hlavně světélkování moře plašilo tmu. Bylo šero, prozářené modravým svitem. A ticho rušil jen tlumený hukot parního stroje a jednotvárné šumění vody, čeřeně lodními šrouby.

Pojednou do této jednotvárnosti zalehl jiný zvuk. Znělo to jako jemné vrnění. A vtom se už také ozval megafon ze strážního koše na středním stožáru:

„Černý mrak na jihovýchod!“

Kapitán, vyrušený ze zábavy se dvěma důstojníky, pohlédl tímto směrem. A ačkoli byl zkušený a otužilý námořník, měl pocit ledové sprchy. A též pocit hrůzy zachvátil všechny na lodi, kteří viděli mračno, letící s úžasnou rychlostí od jihovýchodu,

„Tajfun!“

„Cyklon!“

„Tornádo!“ ozývaly se zděšené výkřiky mužstva.

Ať jakkoli, jen smršť mohla vytvořit takový úkaz. Příšerný zjev! Jako by z vodní čáry obzoru vyrůstal obrovský strom. Jeho koruna mohutněla, vířila, měnila stále a zvedajíc za sebou silný černý kmen, který se vlnil a prohýbal.

Děsivý přízrak letěl s úžasnou rychlostí do výše, blížil se a za jeho černou clonou hasly hvězdy. Po sinavě světélkující hladině moře se řítíl k lodi obrovský temný stín.

„Loď přídí k jihozápadu!“ zařval kapitán rozkaz do budky kormidelníka, neboť kdyby byla loď napadena smrští z boku, byla by ztracena.

Parník zahnul s takovou silou a rychlostí, že se povážlivě naklonil na bok.

A vtom už mrak letěl nad lodí.

Ale co to? Jak si vysvětlit, co následovalo?

V několika vteřinách mizelo mračno až na severu, kde zdánlivě zapadlo do moře. Nebylo ani stopy po vichřici. Dokonce ani mírný vánek, vanoucí od západu slunce, nezesílil. Vzduch byl klidný jako dříve a také moře ani v nejmenším nezměnilo svou tvářnost.

„Co to bylo?“ tázal se druh druhá.

Ale nikdo nemohl dát odpověď.

„Kdyby to nebyla viděla celá posádka, řekl bych, že jsem blázen,“ poznamenal kapitán.

Byly vysloveny různé dohady. Kobylky. To ale všichni ihned uznali za nesmyslné. Sta kilometrů od pevniny, a kobylky přece nelítají přes moře. Ostatně ani v těchto krajích nejsou a Afrika je odtud na tisíce mil daleko. Nějaké ptactvo? Jaké? Jen albatros se odváží tak daleko od pevniny. A ten nelítá v takových hejnech. Vždyť těch tvorů, či co to bylo, bylo mnoho tisíc. A pak, ten podivný zvuk! Vrnění jako nesčíslný počet vrtulí. Aeroplány? Nemožno. Předně úžasná rychlost, že ji ani nebylo možno sledovat. A pak, aeroplány v takovém počtu by tropily pekelný hluk. Pokud mohli zahlédnout, nebyli ti tvorové příliš velcí. Asi jako orel.

A tak zbyly jen dohady, které nikdo nemohl dokázat ani vyvrátit.

Loď plula k severu. Po půlnoci ustalo světélkování moře. Hladina zčernala a celý kraj ztemněl.

Na lodi spalo všechno mužstvo až na kormidelníka a jednoho inspekčního důstojníka.

Pojednou bylo slyšet totéž vrnění. A dříve než se lodní hlídka vzpamatovala, přehnal se nad parníkem týž roj, jenže se teď vracel od severu k jihovýchodu.

Rozednívalo se, když se před lodí na obzoru objevily obrysy Keelingových ostrovů.

Velitel parníku zvedl k očím triedr. Uviděl jasně přístav, na jehož hrázi se hemžily temné postavy domorodců a před nimi hlouček Evropanů. Zatím se loď přiblížila tak, že v dalekohledu mohl rozeznat známé tváře koloniálních úředníků a četou vojska, jež semknuto v řadách a v plné výzbroji udržovalo v patřičné vzdálenosti domorodce, kteří byli očividně nejvyš rozčileni.

„U Joviše!“ zvolal kapitán nespokojeně. „Je to snad vzpoura?“

„Zdá se,“ přitakal lodní poručík. „Ale nepozorujete, kapitáne, jinou podivnou okolnost?“

„Co myslíte?“

„Přístav je plný lidí. Ale — kde je zboží?“

„Máte pravdu. Mají tu být přece celé slohy připravené k nákladu. A zatím je celé prostranství jako vymetené.“

„Pohleďte na skladiště!“ křičel rozčileně druhý lodní poručík, hledě triedrem.

Kapitánovi i jeho zástupci se vydral z hrdla ulekaný výkřik, když v dalekohledu spatřili široce otevřená vrata rozlehlé dřevěné budovy, jimiž mohli zřetelně vidět dosti hluboko dovnitř.

„Prázdné!“ zasípal kapitán.

Jak si tohle mají vysvětlit? Loupež? Nebylo slýcháno, aby se čínští piráti odvážili přepadnout Keelingovy ostrovy, hájené dobře vyzbrojenou posádkou, jíž nechyběla ani baterie kanónů ráže 95. A kdyby se to i stalo, pak by musely být v přístavu známky boje. Ale tu, kromě rozruchu u domorodců, nebylo vidět ničeho zvláštního. Vojsko bylo v pořádku a dozorcí úředníci, jak bylo vidět v dalekohledech, čekali netrpělivě, až loď konečně přistane.

Pro ostrovany i lodní mužstvo se zdálo věčností, než parník zakotvil a kapitán s důstojníky připlul ve člunu ke hrázi.

„Co se to zde děje?“ byla první otázka lodního velitele ke správci ostrova.

„Sám nechápu.“

„Kde je náklad?“

„Zmizel.“

„Goddam!“ zaklel kapitán. „Jak to mluvíte? Jak může zmizet zboží ve váze - - - ?“

„U nás to dělalo přes dvě stě tun,“ vpadl správce, „na ostatních ostrovech také tolik. A všechno je pryč, jak mně hlásí kabelogram.“

„Ale, u Joviše, jak je to možné? Což jste se nebránili? K čemu máte vojsko? Copak jste stádo ovcí? Jsou vaše děla pro parádu? Kdy se to stalo?“

„Dnes v noci.“

„The devil! Za jednu noc vyloupit čtyřicet vagónů zboží! A vy se chováte jako jehňata!“

„Kapitáne - - -“

„Mlčte! Vůbec jste nekladli odpor. Vždyť nikdo není ani zraněn. Vypadá to jako .. Eh, jaképak okolky. Řeknu vám přímo: jako byste byli zboží prodali. Ano! Prodali! Mluvte, člověče!“

Přes tato ostrá slova a přímé nařčení ze zpronevěry zachoval správce klid.

„Pojďte se mnou, kapitáne!“ vyzval lodního velitele a vedl ho do skladiště.

Ohromná prostora byla prázdná. Zbyly tu jen vozíky, nářadí a několik prázdných demižonů a beden. Ale kapitán strnul úžasem, vida celou zadní část srubu i se střechou rozmetanou na třísky.

„Co se zde stalo?“ vyjel otázkou.

„Výbuch“

„Což jste zde měli munici?“

„Ne. Ta je, jak víte, jinde.“

„Co tedy vybuchlo?“

„Jeden z lupičů.“

„Hm,“ vrčel kapitán, „poslechněte, správce, mám dojem, že jste všichni stiženi amokem. Zešileli jste z vedra. A v tom šílenství jste napáchali něco... krátce: naházeli jste náklad do moře. Demolovali jste skladiště. Je to tak? Přiznejte se. To jediné by vás jaksi omlouvalo.“

„Lituji, kapitáne, ale jsme a byli jsme všichni zcela zdraví a při smyslech.“

„To říká každý blázen! Což nechápete nesmysl, jaký jste mně právě řekl? Povídal jste, že zde vybuchl pirát. Živí se snad piráti dynamitem nebo ekrazitem? Co to žvaníte?“

„Vysvětlím vám všechno, kapitáne. Doufám, že vás mohu pozvat na snídani. Zvu vás i s vašimi důstojníky.“

„Jsem věru zvědav,“ vrčel kapitán.

Dobrá snídanež lodního velitele poněkud uklidnila. Zapáliv si lulku, vyběhl hostitele:

„Tak, teď povídejte!“

„Ačkoliv mluvím čistou pravdu, kterou mně dokáží všichni, vojáci i domorodci, bude se vám to zdát pohádkou,“ začal správce „Sedí zde náš vojenský velitel a šest mých úředníků. Dosvědčí vám každé mé slovo. Nuže.“

K půlnoci jsme slyšeli v nočním tichu podivné zvuky. Znělo to, jako když roztočíte mnoho kovových dětských „vlků“. Takové vrnění, které se rychle zesilovalo. Vy přece víte, kapitáne, že jsme zde docela v bezpečí a není ani v noci třeba žádné zvláštní ostražitosti. Noční hlídku obstarají podle vládního nařízení vždy jen dva vojáci: jeden patroluje před vsí domorodců, druhý obchází přístav a hlavně skladiště.

V posledních dnech jsme se všichni hodně nadřeli s přípravou nákladu pro vás, a zvláště včera, poněvadž do soumraku muselo být všechno hotovo. Věděli jsme totiž, že dnes ráno připlujete.

Uznáte tedy, že jsme byli všichni i s domorodci velmi unaveni, a není tedy divu, že všechno tvrdě spalo. Snad i ty hlídky si někde zdřímly, což sice nemá být, ale z lidského hlediska je to omluvitelné, i když páni v Londýně smýšlejí jinak Keelingovy ostrovy nejsou Londýn. Pouze já se skladníkem jsme ještě bděli při partii pokeru.

Jak jsem už řekl, slyšeli jsme tu vrnivou hudbu, která trvala jen několik vteřin. Znělo to jako akord, který začal pianissimem a ve fortissimu rázem ustal.

Chvilku jsme hleděli na sebe udiveně s němou otázkou: co to bylo? Pak jsme položili karty a vyšli před srub.

Ve dne je z naší kolonie dobře vidět na přístav i skladiště, ačkoliv je o několik set kroků dál. Osada domorodců je vzdálena od přístavu skoro stejně.

V noci tone všechno ve tmě, díky úřednímu šimlu, který s proslulým klidem vyřizuje všechny mé žádosti a urgencye o zavedení řádného osvětlení,“ ulevil si správce oprávněným steskem. A svlaživ hrdlo douškem whisky, pokračoval.

„Co jsme viděli, nás ohromilo!“

Celý přístav se hemžil zelenými světélky. Byl to nespočetný roj světlušek, které vířily kolem stohů připraveného zboží na hrázi a odtud plynul nepřetržitý proud ke skladišti, jehož vrata byla otevřena dokořán. A týž proud světélek, jenže červených, se valil ze skladiště zpátky ke hrázi, kde se postupně zelená světélka měnila v červená.

Do zbraně! zařval jsem.

A vtom se nedaleko mne zablesklo a třeskl výstřel z pušky. Hned poté se přede mnou vynořila ze tmy postava vojáka, který přiběhl, sotva dechu popadaje:

„Dáblí, pane! Tisíce čertů! Přilétlí! Rabují skladiště! Zboží na hrázi! Všecko kradou! jektal jako šílenec. Ale ať vám to vyličí sám. John!“ houkal z otevřeného okna správce.

Do pokoje vstoupil starší vojín a srazil podpatky.

„Pověz pánům, cos viděl,“ vybídl ho správce.

„Nevím, mám-li...“ ošival se vojín. A pojednou vybuchl. „Deset let už sloužím v koloniích. Viděl jsem v Indii různé divy fakírů. Dvakrát jsem obeplul svět. Zažil jsem mnoho všelijakých záhad a tajemství, které připravuje moře. Ale to, co jsem na dnešek v noci zažil, goddam, nevím, jak do toho! Ale rozkaz je rozkaz. Předem upozorňuji, že každý, kdo by jen trochu pochyboval o pravdivosti mých slov, bude si muset vykasat rukávy. I kdybyste to byl vy, kapitáne! A teď začnu.“

Byl jsem nějakých sto metrů od stohů na hrázi. Stál jsem na skalce, o kterou se tříštil mořský příboj.

Pojednou jsem slyšel zvuk, který kvapem sílil. Přicházel od moře. A současně se mi zdálo, jako by hasly hvězdy na obzoru. Nezbylo mi času, abych uvažoval, co to má znamenat. V několika vteřinách zmizely hvězdy přímo nade mnou za černým mrakem, z něhož zněly ty zvuky. A najednou se ten černý mrak změnil v nespočetné roje bílých světélek, která se v nejbližším okamžiku snesla dolů jako déšť padajících hvězd, přičemž se vrnění změnilo v mocný svist, jako by se hnala vichřice.

Přiznávám, že mně v té chvíli napadlo: je konec světa! Vesmír se řítí! Ale kromě závanu vzdušné vlny nestalo se nic, až na to, že celý přístav a stohy zboží byly pokryty světélky, která se rázem změnila v zelená. A hned nato začal rej, stohy mizely a bedny a sudy byly skoro bezhlučně snášeny a rovnány do řad. Přitom se světélka postupně měnila v červená. Ale od nich se odděloval proud zelených a hnál se ke skladišti, jehož vrata, zavřená závorou, se rozlétla. Tu můj úžas — ztuhl jsem jako rampouch — ustoupil vědomí mé povinnosti jako strážce. S nasazeným bodákem jsem vyrazil vpřed. Ale po několika skocích jsem stanul a věřte, že by se byl ve mně nikdo kapky krve nadořezal. Viděl jsem je teď dost zblízka. ty d'ábly! Ano, byli to d'áblové, pane! A bylo

jich na sta! Ba, na tisíce! Všichni navlas stejní: přes dva metry vysocí, s velikou šišatou hlavou, z níž zářily eliptické oči krvavě rudým nebo zeleným světlem.

Jako bych byl přitahován neodolatelným kouzlem, blížil jsem se ke krajnímu, jehož zelené oči vrhaly příšerný odlesk na bednu, kterou nesl ve svých ohromných pažích, zakončených dlouhými zahnutými spáry. Bedna — jak vím — vážila přes metr! A on ji nesl jako hračku, pane! Složil ji, vzpřímil se a jeho zelené oči vzplály červeně. Stál jsem od něho nějakých pět kroků. Musel mě vidět. Ale ani si mne nevšiml. Naopak, obrátil se ke mně zády. Viděl jsem, že mu s ramen splývá k zemi něco jako plášť, ale uprostřed po délce rozdělený. Pochopil jsem, že to jsou složená křídla! Krovky! Vyhlížel jako ohromný brouk. Uchvácen vztekem nad jeho drzou nevšímavostí, sevřel jsem pušku a vši silou vrazil jsem bodák mezi rozchlíplé krovky přímo do zad toho démona!

Pánové! Můj bodák narazil na — kov tvrdší než ocel, neboť bodlo se zlomilo jako párátko. A ten netvor se ani nepohnul.

Mezitím jsem viděl, jak se proud těch d'áblů žene ze skladiště s bednami a sudy v drápech. Byl jsem sám a bezmocný. Běžel jsem s puškou v ruce ke strážnímu baráku, abych udělal poplach. Ale zastavil jsem se ještě a vypálil z pušky do toho netvora. Víím, že jsem ho zasáhl. Slyšel jsem náraz kulky, jako když střílíte do ocelového pancíře, viděl jsem dokonce jiskru, jak završela na jeho zádech, ale jinak neměla účinku. To je vše. Dál ať mluví správce,“ končil starý voják.

„Povídejte teď vy, Jíme,“ pokynul správce skladníkovi.

„Vyběhl jsem,“ začal Jim, „se správcem ze srubu a potvrzují doslova, co bylo řečeno. Viděl jsem proud, který se valil do skladiště a zpátky. Drancování skladiště, za něž odpovídám! S pistolí v ruce jsem běžel konat svou povinnost. Ale ne k hlavní bráně, neboť by bylo šílenstvím, abych se sám postavil na odpor takovému množství lupičů. Běžel jsem k zadní stěně, kde jsou malá dvířka, vedoucí do mé kanceláře, která je oddělena od skladiště jen prkenou stěnou. Klíče jsem měl s sebou, a tak jsem se lehce dostal do zadní části skladiště. Bylo tam živo. Několik desítek lupičů vynášelo poslední bedny a sudy.

Kapitáne, nejsem pověřivý. Ale tvrdím, že to nebyli lidé. Snad to nebyli d'ábli, v ty nevěřím; ale starořecké bájesloví mluví o harpyjích, bohyních děsu a smrti. Je to sice jen báje, ale ve světě je ještě mnoho zahaleno v záhady. Kdo může tvrdit, že mnohá z dávných bájí není pouhou fantazií, že nemá původ ve skutečné události. V pradávnu žili netvorové a obludy, které prý vymřely. Ale což, žijí-li stále někde v končinách, kam dosud lidská noha nevšle? Jsou přece i dnes ještě takové neprozkoumané kraje. Krátce, myslím, že to byli nějakí lidstvu neznámí tvorové.

Jisté je, že přiletěli vzduchem jako mračno kobylek, snesli se na naše ostrovy a vyloupili nás. Jaký zájem mají na kokosových ořechách a oleji, nemohu vysvětlit. Dále je jisté, že jejich těla byla buď z nezdolné látky nebo chráněna pancířem, na který nic neplatilo. Snad by je byla zničila dělostřelba, ale střílejte z děla na tak krátkou vzdálenost!

Střílel jsem po těch netvorech z pistole. Slyšel jsem, jak se kulky s kovovým zvukem odrážejí od jejich těl. Nevšiml jsem si toho. Pracovali, což je zvlášť podivné, bez jediného slova, bez hlesu. Bylo jen slyšet, jak se jejich drápy zatínají do beden a skřipají o plechový povrch sudů.

Dolehla ke mně hromadná pušková palba zvenčí, naši vojáci stříleli salvy do shluku těch d'áblů na hrázi.

Ve skladišti zůstal už poslední lupič, který se marně namáhal zvednout barel v koutě, skoro na dosah mé ruky. Byl to sud, v němž kvasilo naše ovocné víno, a byl železnými obručemi přišroubován k podlaze. Proto s ním nemohl hnout, ačkoliv pod jeho obrovskou silou už praskala podlaha.

Vtom mě cosi chňaplo zezadu za rameno. Byl bych málem zastřelil našeho vojáka Toma, který měl stráž u vsi domorodců, a když viděl to rabování, přiběhl zadem do skladiště. Strhl na štěstí mou ránu.

Nějakou vteřinu jsme pak oba hleděli na obludu, jak se marně pachtí. Řekl jsem Tomovi, že je škoda každé kulky. A najednou mě něco napadlo. V koutě mé kanceláře ležela sbalena silná námořní plachta. Povídám: Tome, tohoto čerta lapneme! Pochopil. Popadli jsme plachtu a silný provaz a vrazili jsme do skladiště.

Ohromné, vyboulené oči netvorovy svítily zeleně do tmy. Nevím, nebyl-li to klam, ale zdálo se mi, že v nich cosi mrká. Je to sice směšné, ale vyhlíželo to, jako by vysílaly telegrafické značky. Tvor si nás nijak nevšiml. Přiskočili jsme k němu a rychlým rozmachem jsme přes něj přehodili plachtu. Podlaha už povážlivě praskala. Škvírou v plachtě jsme zahlédli, jak se zelený svět netvorových očí náhle změnil v bílý. Ale to byl jen okamžik, neboť už jsme kolem lupiče ovinuli lano a dole utáhli řádný uzel.

A pak nám zbylo už jen tolik času, abychom uskočili: obrovské tělo obludy sebou zběsile zmítalo a pak se svalilo s bouchnutím, že se pod námi otřásla podlaha. Hurá! Teď ho máme!

Vyrazili jsme ze skladiště a závorou jsme zabezpečili dveře. Sotva jsme byli venku, zvedl se celý roj těch d'áblů za ohlušujícího řevu křídel. Jako střely vzletli kolmo do výše a záhy celé mračno zmizelo na jihovýchodu i s kořistí.